

Rozhovor s náměstkyní a hlavní sestrou Mgr. Hanou Dohnalovou

Přála bych si, aby personální změny, které nastaly, byly zaměstnanci a vedoucími pracovníky chápány jako šance do budoucna

K personální změně došlo i ve vedení nejpočetnější zaměstnanecké skupiny – zdravotních sester. Od Nového roku post náměstkyně pro ošetrovatelskou péči a hlavní sestry zaujala Mgr. Hana Dohnalová. Opouští tak po mnoha letech funkci vrchní sestry Psychiatrického oddělení.

■ Paní náměstkyně, v nemocnici pracujete již dlouhou řádku let. Jakými odděleními jste si prošla a jaké posty jste zastávala?

V českobudějovické nemocnici pracuji od roku 1985. Nastoupila jsem čtrnáct dní po maturitě na Nervové oddělení, kde byla tehdy primářkou MUDr. Elvíra Vyhnánková. Na Nervovém oddělení mě velmi ovlivnila a na dlouhá léta se stala i mým profesním vzorem staniční sestra paní Hana Pártlová. Práce na neurologii byla a jistě i nadále je velmi náročná. Ošetřovat velký počet ležících pacientů na 35lůžkové stanici v době noční služby jako jediná sestra bez pomocného personálu bylo opravdu obtížné. Přesto byla ošetrovatelská péče na velmi vysoké úrovni, i když, z dnešního pohledu, s pomocí naprosto primitivních ošetrovatelských pomůcek. Nervové oddělení bylo v té době vyhlášeným premiantem z hlediska prevence vzniku proleženin. Sanitáři se směli v noci budit, pouze pokud sanitka přivezla příjem anebo když bylo nutné pacienta akutně odvézt na vyšetření, které nepočká do rána. Přímo byl vydán zákaz budit sanitáře pouze k výpomoci při polohování nemocných. Přesto dekubity vzniknout prostě nesměly a díky vynikající ošetrovatelské péči skutečně nevznikaly, což může potvrdit personál, který dosud v nemocnici pracuje a tuto

historii ještě pamatuje. Byly to perné služby, ale současně dokonalá škola.

V roce 1988 se mi narodil syn Vilém. Ani ne po roce mateřské mi byla nabídnuta funkce staniční sestry na ženské stanici neurologie, kterou jsem přijala. V roce 1990 se narodila dcera Alžběta, se kterou jsem byla na mateřské do roku 1992. Poté jsem na neurologii ve funkci staniční sestry pracovala do roku 1996. Během první mateřské dovolené jsem zahájila specializační studium v interních oborech v IDVZ v Brně (nyní NCONZO), které jsem dokončila v průběhu druhé mateřské. V roce 1996 jsme s manželem, který také pracoval na neurologii jako lékař, odešli budovat oddělení akutní neurologie do tehdejší Okresní nemocnice v Českých Budějovicích (nyní dolní areál) v pozicích primáře a vrchní sestry. Do roka se nám podařilo rozběhnout funkční oddělení a přes veškeré, poměrně značné útrapy, které to zpočátku přinášelo, řadím toto pracovní období k jednomu z nejhezčích. Bohužel, po dvou letech došlo ke sloučení tehdy krajské nemocnice (nyní horní areál) s okresní nemocnicí. Lůžka různých odborností v již bývalé okresní nemocnici byla transformována na lůžka následné péče, čímž vznikla současná podoba následné péče v dolním areálu nemocnice.

■ **V roce 1999 jste dostala nabídku na pozici vrchní sestry Psychiatrického oddělení. Oddělení zrovna procházelo velkým přerodem, začátek to pro vás jistě nebyl lehký.**

Ano, v roce 1999 přišla nabídka od ředitele nemocnice MUDr. Jiřího Bouzka a hlavní sestry Mgr. Jiřiny Otáskové na funkci vrchní sestry Psychiatrického oddělení. Primářem byl v té době MUDr. Slavomír Spousta. V čase této nabídky již probíhalo stěhování Psychiatrického oddělení do dolního areálu, významně se redukovala lůžka, tím se redukoval i personál, který byl přeřazován na jiná oddělení, což představovalo největší objem problémů. Novou psychiatrii bylo nutné vybavit jak materiálně, tak zcela změnit a nastavit nová provozní pravidla uzavřeného oddělení. Neznala jsem obor a k tomu jsem v tomto roce zahájila čtyřleté bakalářské studium na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Plzni, kde výuka probíhala každých čtrnáct dní. Děti ještě nebyly tak velké, aby byly samostatné, a navíc jsme v té době začali přestavovat domek zde v Českých Budějovicích, kde bydlíme dosud. Bylo to období velmi náročné.

Psychiatrické oddělení s 42 lůžky již za primariátu MUDr. Jana Tučka, Ph. D., fungovalo v dolním areálu do února 2019. V březnu toho roku se oddělení přestěhovalo do krásné historické budovy A v horním areálu s 68 lůžky. V průběhu mého celkem 22letého působení na Psychiatrickém oddělení jsem si ještě doplnila vzdělání o specializaci v oboru ošetrovatelské péče o duševně nemocné rovněž v NCONZO v Brně, dokončila jsem studium ošetrovatelství v magisterském studijním programu na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích, kde jsem i několik let vyučovala. Z důvodu mnoha probíhajících změn v koncepci ošetrovatelství, ale zejména ve vzdělávání sester jsem si ještě doplnila studium pedagogiky v Národním pedagogickém institutu v Českých Budějovicích, abych měla jistotu, že budu moci pokračovat



Mgr. Hana Dohnalová / Foto: redakce

ve výuce studentů i přes případné změny podmínek k výuce nutných. Nyní vyučuji na Střední zdravotnické škole a Vyšší zdravotnické škole v Českých Budějovicích.

■ **S jakými pocity jste přijímala nabídku na pozici náměstkyně pro ošetrovatelskou péči? A jaké je opouštět oddělení po tolika letech?**

Nechci, aby to vyznělo jako klišé, ale nabídka na pozici hlavní sestry mě skutečně zaskočila, zároveň však velmi potěšila. Vnímám to především jako velký závazek.

Mé rozhodnutí záviselo na mnoha aspektech, ale díky podpoře manžela, rodiny, mnoha kolegů a kolegů a úžasnému projevu důvěry, kterých se mi dostalo, jsem nabídku přijala, i když času na rozmyšlenou nebylo příliš. Volba to byla těžká i s ohledem na 22 let strávených na Psychiatrickém oddělení, kde se mnohaletí spolupracovníci doslova stali členy rodiny. To říkám bez patosu. Zastávám názor, že základem dobře odvedené práce jsou vztahy, na které jsem na každém svém působišti zvýšeně dbala. A myslím, že to lidé oceňovali.

Jedním z důvodů, proč s klidným srdcem oddělení opouštím, je i jméno mé nástupkyně paní Mgr. Romany Jáchymové, dosud staniční sestry na stanici B. Tímto nejen jí, ale všem pracovníkům Psychiatrického oddělení, napříč všemi pracovními profesemi od uklízeček přes sanitáře, sanitářky, ošetřovatelky, zdravotní sestry, sociální sestry, arteterapeutky, ergoterapeutky, psychology, psycholožky, lékaře, lékařky až po primáře, upřímně děkuji za dlouholetou krásnou spolupráci a podporu. Bez jejich spolehlivosti, pracovitosti, zodpovědnosti a obětavosti by se nikdy nemohlo podařit dovést psychiatrickou péči v naší nemocnici na takovou úroveň, na jaké je dnes.

■ Jste velmi zkušenou vrchní sestrou, máte velmi dobré povědomí, jak by mělo oddělení z pohledu vrchní sestry fungovat. Jaká je vaše vize na nové pozici?

S většinou vrchních sester se znám osobně, s některými jsem ještě osobně nespolečinovala. Pochopitelně se postupně osobně setkám se všemi.

V každém případě vím, jak velký potenciál v kolektivu vrchních sester je, a proto mají všechny mou důvěru již nyní. Samozřejmě budu pracovat na tom, aby byla důvěra oboustranná. Je jisté, že problémů do budoucna ubývat nebude. Důležité ale je umět jim předcházet, na ty, jejichž vznik je nevyhnutelný, se alespoň dobře připravit a o problémech již vzniklých je nutné mluvit. Jedině tak se mohou případné „škody“ napravit co nejdříve s minimálními důsledky. To se však neobejde bez soustavné komunikace založené právě na důvěře. Jsem člověk systematický, mám ráda řád a pořádek a těší mě, když to v „soukolí“ hezky klapne a věci fungují. Potom má člověk radost, že se dílo daří, což samo o sobě je vynikající motivace k práci. Přála bych si, aby personální změny, které nastaly, byly zaměstnanci a vedoucími pracovníky chápány jako šance do budoucna. Šance, díky které s věcmi, jež je trápí, rozčilují, nějakým způsobem omezují a mají např. i dlouhodobý charakter, mohou pohnout a změnit je. Cílem našeho společného snažení tedy bude, lidově řečeno,

táhnout za jeden provaz a těšit se z práce, která má směr a cíl. Ale pozor, nechci, aby to vyznělo jako utopie, nebo snad dokonce jako budovatelská agitka. Víím, že to jde. Je to sice běh na dlouhou trať, leckdy může něco bolet, ale cíl je reálný a výsledek stojí za to, jak jsem si ověřila na svých bývalých působištích.

■ Působíte velice činnorodě, vedle práce v nemocnici také vyučujete. Jak trávíte cenné chvílky volna?

Volný čas mi zcela vyplní chalupaření, zahradničení na chalupě u Strakonice i na zahradě zde v Českých Budějovicích, turistika, naši dva psi a dvě kočky, koncerty klasické a rockové muziky, knížky, na které je však času málo, a samozřejmě úžasné vnoučata. Také poměrně často, ale i ráda vařím pro rodinu a přátele, se kterými se setkáváme na různých, ale téměř vždy početných sešlostech, kde se mimo jiné i zpívá u kytary, na kterou rád hraje můj manžel.

■ Ing. Veronika Dubská

Oddělení vnitřních a vnějších vztahů

Celý časopis si můžete prohlédnout zde!